

Патриарх Даниил отслужи света Литургия в старинния храм „Св. Петка“ в Брезник

На 28 юни Литургия в старинния храм „Св. Петка“, в гр. Брезник, Негово Светейшество Софийският митрополит и Български патриарх Даниил отслужи Божествена Литургия, заедно с Негово Високопреподобие архимандрит Йоан – протосингел на Софийската света митрополия, иконом Стилиян Табаков – архиерейски наместник на Трънска духовна околия, иконом Константин Стойчев – председател на храма, протодякон Иван Петков.

Песнопенията бяха изпълнени от хор „Св. Наум Охридски“ с ръководител д-р Андрей Касабов – и. д. секретар на Софийската света митрополия.

На богослужението присъства и заместник-кметът на общ. Брезник г-н Иван Бъчваров.

В края на светата Литургия Негово Светейшество произнесе слово, в което сподели: „Светите апостоли бяха не само очевидци на живота на Господ Исус Христос. Тяхната проповед, съответно, не е само за това, че са били с Него – видели са всичко, което е вършел дори след Възкресението, но и за това, което са получили от Господа и което Той им заповяда да преподават

на човечите за спасение. Защото как можем да познаваме Бога? Дори някой да ни говори за Бога, ако сам Той не засвидетелства за Себе Си, какво познание ще имаме за Него?

От времето на Грехопадението до идването на Господ Иисус Христос човечите бяха лишени от непосредственото общуване с Бога, още по-малко – Божията благодат да обитава в тях. Пророците имаха дара на пророчество чрез Светия Дух, но не по същия начин, както Дух Светий обитава в нас, които сме кръстени в светата Православна църква.

Господ Иисус Христос преди кръстните страдания, когато учреди светото Тайнство Евхаристия, им заповяда да правят това за Негов спомен (срв. Лук. 22:19). На Тайната вечеря Той напълно им се откри и те станаха свидетели не само на Божието присъствие, но приеха в себе си в Тялото и Кръвта Христови, изпълниха се с Христовата любов.

„Човек е това, което яде“. Ние се храним с тленна храна и тя временно дава сили. Когато храната е некачествена, това се отразява на здравето на човека. Но в Православната църква Господ ни е дал възможността да се храним от Неговото пречисто Тяло и Кръв. Тази евхаристийна жертва ни се дава за прошка на греховете, за единение с Бога и за спасение. Като се храним с нея, ние приемаме и носим в себе си Бога.

Ето това е, което апостолите видяха у Господ Иисус Христос и което преподадоха. До днес в светата Православна църква това е същината на християнския живот. Защото любовта, която Господ ни е заповядал да имаме към Него и помежду си, е конкретна, любовта не може да бъде абстрактна; не можем да имаме пълнотата на любовта, ако Христос не изпълва душите ни. И ако се вгледаме в себе си, ще видим имаме ли такава любов.“

„Ако ние живеем греховно, как можем да сме съпричастни на Христовата любов? Ако преди пристъпването към тайнството на светото Причастие ние не изследваме съвестта си, не се каем за грешките, които сме направили, не изповядваме греховете, как можем да приемем пречистите Тяло и Кръв Христови? За да можем да имаме в себе си сили за достоен живот, да различаваме истината от лъжата, да имаме доблестта да се придържаме към истината, е нужно да се очистим от грешките, от лъжите, от лицемерието, от омразата чрез покаяние и чрез добри дела, чрез милостиня, чрез молитва. Мнозина днес не знаят какво е донесъл Господ Иисус Христос, то и плодовете са явни – няма я любовта, няма я топлата вяра, няма го и стремежът към Бога. Затова често сърцата са окаменели, леността за молитва надделява

пред това да застанем пред Бога, богомислието е заменено с мисли за много други неща, чрез които лукавият разпилява ума; тогава можем единствено да разсъждаваме за Христовата любов, но нея я няма в душите и в сърцата ни.

Ако пристъпваме без да различаваме Тялото и Кръвта Христови и живеем според страстите си, ние пристъпваме за осъждане. Затова когато свещеникът излиза със светите Дарове, казва: „със страх Божий, вяра и любов пристъпете“. Тогава действително ще имаме полза и ще получим сили за праведен, благочестив живот, ще имаме истинско общение с Бога. Това е същината на нашия живот. Ако това липсва, то да не се учудваме, че лицемерието, страстите, греховете, себелюбието надделяват у нас, окаменяват сърцето, дори човек някой път губи и желание за живот.“

Мнозина си казват „Защо ми е Бог, за да се чувствам добре?“ Имат материален комфорт, здраве, приятелство с човеците, но ако дойде болест, случи се нещастие, някой ни обиди, някой ни ограби – тогава това благоразположение, благополучие, което се е дължало на материалния комфорт, се разклаща и изчезва; тогава настъпва смут в душата, често пъти човек изпада в пълно безвестие и безнадеждност и действително срутването на душевния дом в такъв случай е голямо (Мат. 7: 24-29).“

По повод Видовден патриарх Даниил отбеляза:

„Днес в този край на родината ни се празнува Видовден – празник, който е установен сред нашите съседи в Сърбия. На този ден се възпоменава битката на Косово поле на 15 юни 1389 г. – опустошителна, жестока битка, в която загива и султан Мурад, и княз Лазар, хиляди са убитите. След това Сръбските княжества загубват своята самостоятелност, изпадат във васалност пред османците. Но Сърбия и сръбският народ помнят тази дата като една самоотверженост, готови да загинат за вярата си, но не и да я предадат.

Знаем какво се случва в края на XIV в., как едно по едно са завладени балканските княжества, включително българските – Търновското царство, Добруджанското деспотство, Видинското царство, преди това падат деспотствата в Родопите, в Тракия. Тази раздробеност между феодалните владетели, които са враждували един с други, изправени пред такава голяма опасност, довело за векове загубването на суверенитета ни – това е голям урок за всички нас. Защото, бидейки победени едно по едно и приемайки васалитет – относителна самостоятелност и подчиненост на османския владетел, след това те са били принуждавани да участват заедно с

османските войски при завладяването на другите деспотства.

Вижте до какво нещо се изпада, когато човек не се уповава на Божията сила, а разчита на себе си, стреми се към земно благополучие; не са се обединили, не са оставили дразгите, не са казали „какво правим, ние така погубваме народа“, всеки е гледал себе си и в един момент се случва неизбежното. Бог допуска това да се случи именно заради греховете и на управници, и на народа. После дълги години, живеейки под това управление, те изпитват на гърба си какво означава да няма кой да те защити и виждат, че защитата е единствено от Бога, Той е нашият Промислител, нашата сила, Той ни укрепява да стоим в истината; когато има достатъчно покаяние у народа силите се възвръщат и тогава идва и свободата.

Затова в днешно време нека не се подаваме да влагаме упование и сили в нещо друго, освен в Бога. Нека днес, на Видовден, да обединим своите сили – най-напред да прегърнем вярата и да я пазим като християни. Опазим ли достойнството си, покаянието ни пред Бога, разчитайки на Него, Той ще ни помогне във всяко едно отношение и ще имаме Неговото благословение в своя живот.“

След Литургията по традиция в храма бе извършен и водосвет.

Текст: Михаил Тасков

Снимки: Пламен Михайлов

bg-patriarshia.bg